

GYÖRFFY ATTILA

Wolfgang Amadeus Mozart, a nincstelen

(kisballada)

Macskával alszom télvizidőn,
ki ágyamhoz, szagomhoz szokott,
pillanatok paráznája s őt,
dézsmál, faszol, sosem jóllakott.
Barlang-erdein barangolok:
a bánat citál a kézfogóra.
Pincémbe ászokról bor csorog.
(Börtönömbe sohase térsz vissza.)

Elmúlt pompás aranjúez-időm;
s hitem hamu, reményem pernye most,
császárommá lett a néma csönd,
hébe-hóba angyallal álmodok:
ki szárnyatlan s romon rostokol,
s az elveszett világ alteregója:
mindenség *volt*, ahol fölzokog.
(Börtönömbe sohase térsz vissza.)

Valóban végzet tudni vak jövőt,
s a pokol-üdvbe belepusztulok,
lélek-vándor voltam és messzi őt
s vigyáztam kincsként sors-kárhozatot.
A Teremtőn *túl* senkit nem tudok!
Ó, Ponte dei sospiri hullta!,
a végtelenhez láncol a pokol.
(Börtönömbe sohase térsz vissza.)

•

(Úr-ösvényen hajnalfény tündököl,
csak vártalak túlnan a hídra:
föltűnsz, 'Király', *mindörökre* jössz... –
S börtönömbe sohase térsz vissza.)

Musical-parafrázis

Május volna, s szállna el hajóm,
s nem érnék haza többé sohasem,
elfeledném, aki elhagyott –
emlékteleenné vált idegent –;

követnék új kikötőket, s ott
lelnék hazára, ahol a szívem
megállhatatlan táncolna dobok
szavára Istent ködlő egeken. –

A tízezer virágot messze hagynám,
akit letéptem életem során,
s vennék italt a kócos reggelekre,

s mint valami háborodott arszlán,
ki sírnál motyog el rózsza-fohászt,
járnám vakon a láthatatlan tengert. –

•

Öregségedre megkopik szemed
hatalmas fénye, aki volt az ég,
hiába nézem, megülük telek,
s hajad lesz lassan hősínű fehér,

motyogom olykor, elveszítelek
s meg sem is értem örök éjjelét
a szónak, amit írtam idegen
világoknak irdatlan küszöbén;

hogy part se várta lélekvesztődöt,
s nem mutatta angyal az utat,
s egyedül kell szedelőzködnöd:

majd elmaradnak mögüled az őzek,
néma csönd vár: eltévedt utast;
és rám szakadnak meddón árva őszök. –

•

Hiába hívlak, nem állsz elő,
s akárha térdelsz templom kövén,
nincs földi másod, ki ismerőd,
nem láttat többé fekete fény;

hiába jöttment vándor-sereg,
a nagyvilág már rég messze tűnt
s keresve téged nem vár kereszt,
csak Isten őriz szál-egyedül.

Föléled egyszer majd szent eged,
elindulsz újra hazafelé,
meglel a tenger, rád bukkan úr,

örökké évül egy semmi perc,
követlek át a tenger vizén,
míg sír az angyal könnyezte tűz.